

Vilket hästjobb!

Malin Stehn

Vilket hästjobb!

 SAGA
EGMONT

Malin Stehn

Vilket hästjobb!

Malin Stehn

Vilket hästjobb!

Saga

Vilket hästjobb!

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 2009, 2019 Malin Stehn och SAGA Egmont, an imprint of
Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788726180213

1. E-boksutgåva, 2019

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-
koncernen

Till alla som tycker att djur är det bästa som finns!

Ny i klassen

- Skynda dig, mamma! Jag kommer för sent! Sofie kände hur oron och irritationen spred sig i kroppen. Jag vägrar att komma för sent första dagen!

- Jag kommer, jag kommer! hördes Elisabeths röst från ovanvåningen. Jag fattar bara inte var jag har gjort av bilnycklarna. De brukar ju alltid hänga i nyckelskåpet ... En dov duns och ljudet av mynt som rullade ut över brädgolvet vittnade om att Sofies mamma just hade tappat handväskan.

Sofie tittade nervöst på kösklockan vars sekundvisare obarmhärtigt rörde sig runt, runt på urtavlan. Hon stampade i golvet av frustration.

Det var så typiskt! Varför skulle bilnycklarna vara försvunna just den här morgonen? Av alla morgnar i hela världshistorien så var den här morgonen det absolut sämsta valet. Sofie tänkte att det måste vara Gud eller ödet som ville henne illa. Det kunde inte finnas någon annan anledning till att hon skulle bli försenad just i dag.

- Jag hittade dem! Elisabeth kom plötsligt rusande nerför trappan. Hon höll den öppna handväskan i ena handen och dinglade triumferande med bilnycklarna i den andra. Jag hade lagt dem i innerfacket, förklarade hon glatt och stack fotterna i ett par svarta ballerinasor. Det är hopplöst med nya väskor, eller hur?

- Nu åker vi, sa Sofie sammanbitet utan att besvara frågan. Vi har exakt sju minuter på oss.

Elisabeth slätade till sin kjol och kastade ett öga i hallspegeln.

- Har du allt? undrade hon.

- Jag har ryggsäcken. Något annat behöver jag väl inte?
Sofie stod redan utanför dörren. *Snälla* mamma, bad hon, skynda dig!

Elisabeth klev ut genom dörren, stängde den omsorgsfullt bakom sig och låste. Hon drog in den friska morgonluften genom näsborrarna och suckade nöjt.

Det skulle bli en härlig brittsommardag. Solen sken från en klarblå himmel medan en doft av mogna äpplen och rosor svepte förbi. Pelargonerna vid tegelväggen var inne på sin andra eller tredje blomning för säsongen och såg ut att svämma över av rosa kronblad. Elisabeth älskade augusti.

- Ah! utbrast hon. Vilken underbar dag!

En *underbar* dag?! Sofie var nära bristningsgränsen.

- Mamma ..., morrade hon dovt mellan tänderna. Käkarna var så hårt sammanpressade att det gjorde ont.

- Du hinner precis! Elisabeth log uppmuntrande mot sin dotter och öppnade porten ut mot garageuppfarten där en av familjens bilar stod parkerad. Sofie kastade sig in på det främre passagerarsätet.

- Vi får väl se, muttrade hon.

En vanlig dag hade Sofie kikat efter Lisa och Mrs Brown, de två bruna varmbloodstravarna som gick i hagen precis intill uppfarten. Hon hade förmodligen också sett att Georg, hästarnas ägare, vinkade till henne från stallplanen på andra sidan gatan.

Men i stället för att titta ut genom bilfönstret stirrade Sofie stint på den digitala klockan på bilens instrumentbräda.

Klockan visade nu 08.10. Det innebar att det var exakt fem minuter kvar tills hon skulle träffa sin nya klass. Det var fem minuter kvar tills hon skulle stå inför en massa okända ansikten och kallas för "den nya tjejen i klassen".

Hon visste redan precis hur det skulle bli. Alla skulle stirra på henne. De skulle mäta henne med blicken uppifrån och ner. Några skulle viska till varandra, bara för att göra henne osäker. Ett fåtal skulle se på henne med överlägsna flin, men de flesta skulle låtsas som om de var ointresserade.

Hon visste allt det där eftersom det alltid är likadant när en ny person kommer till en större grupp där alla redan känner varandra.

Det var inte så att Sofie själv hade varit den nya personen vid särskilt många tillfällen, men hon hade många gånger suttit i den stora, trygga gruppen och fått nya klasskamrater presenterade för sig.

På hade hon inte tänkt på hur jobbigt det måste ha varit för de där tjejerna och killarna som stod och skruvade på sig längst fram i klassrummet. Hon hade inte förstått varför de hade flackat med blicken och sett så ängsliga och osäkra ut. Nu förstod hon precis.

Sofie och hennes familj hade för bara ett par månader sedan flyttat tillbaka till Sverige efter tio år i London. Stefan, Sofies pappa, var läkare och hade blivit erbjuden en nyinrättad tjänst på sjukhuset som var beläget i centrala Malmö.

Trots detta faktum hade Sofies föräldrar valt att bosätta sig nästan en mil utanför stan. Så efter att ha bott större delen av sitt liv i en av världens största städer var hon numera hemmahörande i Humleby, en by som omfattade tretton hus och två stall - och där de flesta invånare inte var människor utan hästar.

Den första tiden hade Sofie avskytt att bo på landet. Ja, hon hade avskytt hela idén med att flytta tillbaka till Sverige.

Att lämna bästisen Jojo hade varit svårast av allt, men att säga farväl till storstaden hade också varit tråkigt. Sofie

hade bara några få minnen från sina första tre år i Sverige. London och radhuset i Barnes var det som Sofie förknippade med sin barndom. Och den hade hon abrupt fått lämna bakom sig.

Under sommaren hade Sofie jobbat hos sin morbror och moster som drev ett stort travstall i byn. Hon hade sakta lärt sig att uppskatta både lantlivet och jobbet som hästskötare. Sofie hade mest umgåtts med sin femtonåriga kusin Isabelle och egentligen inte träffat en kotte som inte jobbade i stallet eller tillhörde slakten på något sätt.

Sofies storasyster Emma hade tillbringat sommarlovet i Humleby, men hon var sedan någon vecka tillbaka på plats i London och var mitt uppe i sina universitetsstudier. Jojo hade också varit på besök, men även hon var tillbaka i England.

Den bistra sanningen var alltså att Sofie inte hade en aning om vilka som gick i hennes klass. Och eftersom Humleby låg lite avsides hade hon ingen koll på tonåringarna i området. Vid några tillfällen, när hon och Isabelle hade cyklat ner till Statoil-macken för att köpa glass, hade hon sett några tjejer i sin egen ålder. Men hon hoppades att de inte gick i hennes klass. De hade sett snobbiga och otrevliga ut.

- Så där! sa Elisabeth och bromsade in framför skolbyggnaden. Ha det så bra i dag, gumman! Hon klappade Sofie på kinden. Kommer du ihåg vart du ska?

Sofie nickade och hoppade ut ur bilen. Hon kände att om hon försökte säga något så skulle hon börja gråta och hon ville absolut inte se rödgråten ut nu när alla snart skulle glo på henne.

- Jag hämtar dig vid tre! ropade Elisabeth genom den öppna rutan vid förarplatsen.

Men Sofie svarade inte. Hon hade redan rusat halvvägs över skolgården med ryggsäcken i ett fast grepp i ena

handen.

I exakt samma sekund som det ringde in för sista gången klev Sofie över tröskeln till det klassrum dit hon hade blivit kallad per brev för några veckor sedan. Hon var glad att läraren inte hade hunnit dit före henne. Det rådde kaosartad stämning i lokalen och ingen verkade lägga märke till nykomlingen som slank ner på en stol i bakersta bänkraden.

Alla pratade i munnen på varandra. Ett suddgummi flög genom luften, träffade en kille i pannan och någon brast ut i gapskratt.

Tre tjejer stod mitt på golvet och studerade displayen på en mobiltelefon. De pratade högt för att väcka intresse hos ett gäng killar som stod i närheten av dem. Men när killarna kom fram för att titta blev de naturligtvis bortfösta under våldsamt fnitter.

Sofie kände igen spelet. Det var som att ha hamnat mitt bland de gamla klasskompisarna på Svenska skolan i London. Enda skillnaden var att hon inte kände någon här. Ansiktena runt omkring henne var helt okända.

- God morgon! En myndig stämning fick sorlet att dämpas något och alla vände blickarna mot dörren.

En vältränad och solbränd man i fyrtioårsåldern, möjligen något yngre, gick med bestämda kliv fram till katedern där han dumpade två stora högar med papper. Sedan ställde han sig framme vid svarta tavlan och väntade.

Efter några minuter av stolskrap och allmän förvirring hade alla hittat någonstans att sitta och sedan blev det så gott som tyst.

- God morgon, sa mannen igen.

- God morgon, svarade de flesta av eleverna.

- Välkomna tillbaka till skolan. Jag antar att ni har längtat efter den här dagen hela sommarlovet! Spridda

stön hördes i klassrummet. Den solbrände mannen log brett och avslöjade en uppsättning jämna och kritvita tänder. Skämt åsido, fortsatte han och reste sig upp. Jag heter Jimmy och kommerförhoppningsvis att vara er mentor i tre år framöver. De flesta av er känner jag igen. Många vet nog att jag är idrottslärare här på skolan - vi har säkert stött på varandra i korridorerna eller i matsalen. Jimmy blickade ut över klassen. Men jag ser att här är några nya ansikten ... Åtminstone ett! Han fäste blicken på Sofie.

Nu var det alltså dags. Sofie önskade innerligt att hon hade kunnat sjunka genom golvet och försvinna för alltid. Men hur mycket hon än bönade och bad så hände ingenting. Hon satt kvar på den obekväma stolen samtidigt som tjugofem nyfikna par ögon riktades mot henne.

Sofie kallsvettades. Hon hoppades att håret inte var för rufsigt efter den snabba språngmarschen över skolgården. Att kläderna var okej visste hon. Eller åtminstone hade hon tyckt att de var det när hon valde dem kvällen innan.

Plötsligt var hon inte alls lika säker på att klädvalet var det rätta. När hon såg sig omkring tyckte hon att alla de andra tjejerna såg väldigt trendiga ut. Flera av dem hade minikjolar, några var sminkade och många bar långa dinglande örhängen.

Själv hade Sofie resonerat med sig själv och kommit fram till att hon inte ville sticka ut för mycket. Att vara ny i klassen räckte mer än väl för att väcka uppmärksamhet. Och hon ville absolut inte att folk skulle tro att hon ville vara märkvärdig bara för att hon hade bott i London.

Därför satt hon nu längst bak i klassrummet iklädd ett par vanliga blå jeans och kände sig som en utomjording. Jeans och topp var den typ av kläder Sofie trivdes bäst i, men just nu önskade hon att hon hade klätt sig lite poppigare.

Jimmy tog upp ett papper från en av högarna på katedern och tittade sedan på Sofie igen.

- Det är du som är Sofie, eller hur?

Sofie nickade. Det kändes fortfarande som om hon inte kunde prata utan att börja gråta.

- Bra! Jimmy log. Sofie Lindquist är ny i klassen och jag hoppas att ni tar hand om henne på bästa sätt. Vill du berätta något om dig själv?

Sofie skakade på huvudet.

- Okej. Jimmy log igen. Det tar vi en annan gång. Finns det någon frivillig som kan ta på sig att visa Sofie runt på skolan och se till så att hon blir hemmastadd här?

Det blev så tyst att man hade kunnat höra ett suddgummi falla mot den grå linoleummattan.

- Inte det? Jimmy tog upp ett papper från katedern, studerade det ett ögonblick och sa sedan: Nathalie Almgren. Vem är Nathalie?

En blond tjej i andra änden av klassrummet räckte motvilligt upp ena handen. Av hennes ansiktsuttryck att döma verkade hon måttligt entusiastisk inför uppgiften.

Jimmy såg däremot nöjd ut.

- Nathalie, sa han och fyrade av ännu ett bländvitt leende, det blir ditt ansvar att ta hand om Sofie. Och jag litar på att du fixar det.

- Visst, svarade tjejen som hette Nathalie utan att titta åt Sofies håll.

- Fint. Då säger vi så! Du kan naturligtvis alltid kontakta mig också, sa Jimmy och vände sig mot Sofie igen.

Sofie nickade stumt.

Jimmy ropade upp alla i klassen, från Nathalie Almgren till Tom Zetterberg, och markerade närvaron med en kulspetspenna. Sedan tog han upp den ena pappersbuntan och började dela ut A4-ark till var och en.

- Det här är en provisorisk klasslista, förklarade han. Ni kommer att få en skolkatalog med fullständiga uppgifter om en månad ungefär ... Vilket påminner mig om att ni ska fotograferas snart. Jag ska strax kolla upp vilken tid det var.

Jimmy fortsatte att dela ut papper medan han energiskt pratade vidare:

- Längst ner på era klasslistor finns mitt telefonnummer och min e-postadress om det skulle vara något. Tveka inte att höra av er. Skulle ni bli sjuka, däremot, anmäler ni det till expeditionen före klockan åtta på morgonen.

Under de följande tjugo minuterna fullständigt bombarderades klassen med information om det kommande läsåret. Sofie fick en känsla av att hennes hjärna svällde innanför pannbenet.

När det ringde ut var hon alldeles matt. Namn på lärare och nummer på lektionssalar snurrade i huvudet och hon var övertygad om att hon hade missat hälften av det som Jimmy hade berättat. Det sista han ropade efter eleverna innan de lämnade klassrummet var:

- Glöm inte att ni ska fotograferas i morgon bitti! Prick kvart över åtta - i biblioteket!

Sofie hatade att bli fotograferad. Att ta klassfoto var särskilt jobbigt eftersom man visste att hela skolan skulle sitta hemma och skratta åt en om fotot blev dåligt. Och bara för att man var nervös för att göra konstiga miner *gjorde* man alltid en konstig min.

Sofie kom ihåg klassfotot från femmän. Jojo hade passat på att kittla henne i samma ögonblick som fotoblixten brände av. Resultatet hade blivit en Sofie med flaxande armar och hopknipna ögon.

- Kommer du? Sofie väcktes ur sina tankar av Nathalie som stod och hängde mot väggen utanför klassrummet tillsammans med två andra tjejer.